

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «КОСТИЧЕВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
CASE OF KOSTYCHEV v. UKRAINE**

(Заява № 27820/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

8 квітня 2010 року

ОСТАТОЧНЕ

08/07/2010

Текст рішення може підлягати редакційним правкам.

У справі «Костичев проти України»,

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,

Ренате Ягер (Renate Jaeger),

Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Ізабелль Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefèvre),

Мір'яна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska), *судді*,

Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), *суддя ad hoc*,

та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,

після обговорення за зачиненими дверима 16 березня 2010 року,

вносить таке рішення, що було прийнято в той же день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою № 27820/04, поданою проти України до Суду 19 липня 2004 року громадянином України паном Юрієм Григоровичем Костичевим (далі – заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Заявника представляв пан Крістенко А.А., адвокат, що практикує в м. Харкові. Уряд України (далі – Уряд) представляв його Уповноважений, пан - Ю. Зайцев.

3. 20 червня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Також було вирішено розглядати питання щодо прийнятності заяви одночасно з розглядом її по суті (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ЩОДО ФАКТІВ**ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився в 1940 році та проживає у м. Харкові.

5. 2 жовтня 2000 року заявник звернувся до Київського районного суду м. Харкова (далі – районний суд) із позовом про стягнення з колишнього роботодавця виплат, належних йому у зв'язку з виходом на пенсію, а також заборгованості із заробітної плати.

6. 10 жовтня 2000 року справу було передано для розгляду до іншого суду, але 14 серпня 2001 року її було повернуто до районного суду.

7. 16 жовтня 2002 року районний суд частково задовольнив вимоги заявника. Обидві сторони оскаржили це рішення.

8. У період з лютого 2003 року по березень 2004 року апеляційний суд Харківської області, який розглядав справу, неодноразово направляв її до районного суду у зв'язку з процесуальними порушеннями.

9. 30 березня 2004 року апеляційний суд Харківської області змінив рішення від 16 жовтня 2002 року, збільшивши суму, присуджену заявнику. Того ж дня суд окремою ухвалою звернув увагу голови районного суду на чисельні порушення, допущені суддею суду першої інстанції, який розглядав справу заявника. На думку апеляційного суду Харківської області ці порушення сприяли затримкам у провадженні.

10. У квітні 2004 року заявник та відповідач звернулися з касаційною скаргою до Верховного Суду України. 24 травня 2006 року Верховний Суд України залишив рішення судів нижчих інстанцій без змін.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

11. Заявник скаржився на те, що тривалість судового провадження у його справі була несумісною із вимогою «розумного строку», зазначеною у пункті 1 статті 6 Конвенції, який зокрема передбачає наступне:

"Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру..."

12. Уряд висловив заперечення щодо цього твердження.

13. Період, який має розглядатись у цій справі розпочався 2 жовтня 2000 року та закінчився 24 травня 2006 року. Таким чином, тривалість провадження становить майже 5 років та 8 місяців у судах трьох інстанцій.

A. Щодо прийнятності

14. Суд вважає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також вважає, що вона не є непринятною на будь-яких інших підставах. Відповідно, скарга визнається прийнятною.

B. Щодо суті

15. Суд нагадує, що розумність тривалості провадження повинна визначатись у світлі відповідних обставин справи та з огляду на такі критерії: складність справи, поведінка заявника та відповідних органів влади, а також важливість предмету спору для заявника

(див., серед інших, рішення у справі «Фридлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*) [ВП], № 30979/96, пункт 43, ЄСПЛ 2000-VII).

16. Суд зазначає, що складність справи та поведінка заявника не пояснюють загальну тривалість провадження у даній справі. Суд вважає, що держава є відповідальною за низку затримок (зокрема, направлення справи на новий розгляд).

17. Судом вже було констатовано порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах подібних до цієї (див. зазначене вище рішення у справі «Фридлендер» (*Frydlender*)).

18. Дослідивши всі матеріали справи, які є в його розпорядженні, Суд зазначає, що Уряд України не навів жодного факту чи аргументу здатного переконати Суд дійти іншого висновку у даній справі. З огляду на практику Суду з цього питання, Суд приходить до висновку, що у даній справі тривалість провадження була надмірною та не відповідає вимозі «розумного строку».

Відповідно, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

19. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції на неналежну оцінку доказів судами та тлумачення закону, а також на результати судового провадження.

20. Дослідивши твердження заявника і всі матеріали справи, які є в його розпорядженні, та в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, Суд не виявив будь-яких інших порушень прав і свобод, викладених в Конвенції.

21. Таким чином, відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції, ця частина скарги повинна бути оголошена неприйнятною, як явно необґрунтована.

III. ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

"Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію."

A. Шкода

23. Заявник вимагав 5 000 євро відшкодування моральної шкоди.

24. Уряд заперечив цю вимогу.

25. Суд вважає, що встановлення наявності порушення є достатньою справедливою сатисфакцією будь-якої моральної шкоди, якої міг зазнати заявник.

B. Судові витрати

26. Заявник також вимагав 1 000 євро відшкодування витрат, понесених ним у зв'язку з отриманням юридичної допомоги та 1 000 євро відшкодування судових та інших витрат.

27. Уряд заперечив ці вимоги.

28. Згідно з практикою Суду заявник може отримати відшкодування судових витрат, якщо буде встановлено, що ці витрати були дійсно понесені та необхідні, а також якщо сума витрат була розумною. У даній справі, з огляду на наявну інформацію та зазначені критерії, Суд відхиляє вимоги заявника на відшкодування витрат.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу щодо надмірної тривалості провадження прийнятною, а решту скарг у заяві – неприйнятними;

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що встановлення наявності порушення є достатньою справедливою сатисфакцією будь-якої моральної шкоди, якої міг зазнати заявник;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 8 квітня 2010 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту суду.

К. Вестердік

Секретар секції

П. Лоренцен

Голова секції